

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL ORADEA
SECȚIA I CIVILĂ
Număr operator de date cu caracter personal 3159
DOSAR NR. (...)

ÎN CHEIERE

Ședința publică din data de 16 noiembrie 2020

PREȘEDINTE: (...)

JUDECĂTOR: (...)

GREFIER : (...)

Pe rol fiind soluționarea apelului civil declarat de apelanta (...), în contradictoriu cu intimata (...), împotriva sentinței civile nr. (...) din data de (...), pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr. (...), având ca obiect *litigiu de muncă*.

La apelul nominal făcut în ședința publică de azi se prezintă domnul avocat (...), conform împuternicirii avocațiale nr.(...) emisă de Baroul Bihor – Cabinet de avocat (...) și domnul avocat (...), conform împuternicirii avocațiale nr. (...), emisă de Baroul Bihor – Cabinet individual avocat „(...)”, ambii în reprezentarea apelantei (...) lipsă, lipsă fiind intimata (...).

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, învederându-se instanței că la data de 16 octombrie 2020, prin serviciul Registratură, apelanta (...) a depus la dosar, în copie, decizia nr. 5206 din data de 30 octombrie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. (...) și decizia nr. 518 din data de 24 septembrie 2019 a Curții Constituționale, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 din Legea educației naționale nr. 1/2011, că la data de (...), apelanta (...) a depus la dosar note de ședință, iar la data de (...), intimata (...) a depus la dosar note de ședință, după care:

Reprezentantul apelantei (...), domnul avocat (...), învederează instanței că în încheierea de ședință din data de 9 octombrie 2020 s-a strecurat o eroare materială, în sensul că reprezentantul apelantei (...) nu este domnul avocat (...), astfel cum din eroare s-a menționat, ci domnul avocat (...), sens în care solicită rectificarea acestei erori.

În temeiul dispozițiilor art. 442 Cod procedură civilă, **instanța dispune** îndreptarea erorii materiale strecurate în cuprinsul încheierii de ședință din data de (...), în sensul că apelanta (...) a fost reprezentantă de domnul avocat (...), iar nu de domnul avocat (...), astfel cum din eroare s-a trecut.

Instanța procedează la detașarea filei 68 de la dosar, reprezentând exemplarul 2 al notelor de ședință depuse la dosar de către intimata (...), pe care le comunică cu apelanta (...), prin reprezentanți.

Instanța pune în discuția părților cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de aplicare și interpretare a dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011 – Legea Educației Naționale, cerere formulată de către apelanta (...).

Reprezentantul apelantei (...), domnul avocat (...), susține cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum aceasta a fost formulată. Depune la dosar decizia nr.

733/2019 a Curții Constituționale, referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 83² alin. 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și decizia nr. 43/2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, privind examinarea sesizării formulate de Curtea de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. 19.522/3/2018, prin care s-a stabilit că art. 83² din Legea nr. 303/2004, astfel cum a fost introdus prin Legea nr. 118/2014 pentru completarea Legii nr. 303/2004, nu se aplică în cazul condamnărilor pentru infracțiuni săvârșite anterior intrării sale în vigoare. Apreciază că interpretarea textului cu privire la care se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul că art. 325 din Legea nr. 1/2011 are în vedere doar faptele săvârșite ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 1/2011, trimiterea făcută de legiuitor la momentul la care s-a făcut dovada abaterii neavând nicio legătură cu abaterile comise anterior intrării în vigoare a legii. În măsura în care s-ar da o altă interpretare textului s-ar aduce o gravă atingere principiului neretroactivității legii civile, consacrat prin Constituția României, ce constituie astfel o garanție fundamentală a drepturilor constituționale. Totodată, s-ar aduce o gravă atingere principiului securității raporturilor juridice ce presupune neretroactivitatea legii, accesibilitatea și previzibilitatea acesteia. Curtea Constituțională, prin numeroase decizii, a sancționat încălcarea principiului neretroactivității legii. Cu titlu exemplificativ, citează din decizia nr. 733/2019 a Curții Constituționale care arată că „dacă legea creează o situație juridică nouă ea nu are voie să prevadă că noua situație s-a născut din fapte anterioare intrării sale în vigoare. Cu alte cuvinte, săvârșirea unor fapte penale nu poate produce decât acele efecte juridice prevăzute de legea în vigoare la momentul comiterii lor”. Solicită a se avea în vedere și decizia nr. 43/2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la o chestiune de drept, și anume cu privire la art. 83² din Legea nr. 303/2004, astfel cum a fost introdus prin Legea nr. 118/2014, prin care s-a statuat faptul că dispoziția legală menționată nu se aplică în cazul condamnărilor pentru infracțiuni săvârșite anterior intrării în vigoare a legii. Apreciază că situațiile sunt analoage și comparabile, astfel că principiile avute în vedere de Înalta Curte de Casație și Justiție la pronunțarea acestei decizii sunt pe deplin aplicabile și în situația de față.

Reprezentantul apelantei (...), domnul avocat (...), solicită admiterea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Învederează faptul că prezenta sesizare are ca scop lămurirea momentului de la care această normă se aplică cu înlăturarea oricărei urme de echivoc în legătură cu aplicarea acesteia unor situații născute anterior intrării în vigoare a legii, în condițiile în care nu este vorba despre o faptă penală, dar nici contravențională, care să poată da naștere unui silogism care să determine aplicarea în mod retroactiv a unei norme penale sau contravenționale mai favorabile.

Instanța, având în vedere că părțile și-au exprimat punctul de vedere cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, a trecut la deliberări asupra sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de aplicare și interpretare a dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011 – Legea Educației Naționale, în sensul de a se stabili dacă acestea se aplică și în cazul abaterilor grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară săvârșite anterior intrării în vigoare a acestei legi.

CURTEA DE APEL DELIBERÂND:

I. Asupra admisibilității sesizării:

Instanța constată a fi îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de aplicare și interpretare a dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011 – Legea Educației Naționale, în sensul de a se stabili dacă acestea se aplică și în cazul abaterilor grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară săvârșite anterior intrării în vigoare a acestei legi.

De lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 325 din Legea 1/2011 - Legea Educației Naționale depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât, în speță, se solicită anularea deciziei nr. (...) din data de (...), prin care s-a dispus încetarea de drept a contractului individual de muncă al apelantei nr.(...), decizie fundamentată pe dispozițiile art. 325 din Legea 1/2011, prin reținerea unor abateri grave în sarcina apelantei, ce i se impută a fi comise cu mult înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2011.

Problema de drept enunțată este nouă, în aprecierea instanței, nefiind identificată cu privire la aceasta o practică judiciară consacrată, iar prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

Problema de drept enunțată nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 16.11.2020.

II. Expunerea succintă a procesului

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Bihor sub dosarul nr.(...), la data de (...), astfel cum a fost precizată, contestatoarea (...), în contradictoriu cu intimata (...), a solicitat instanței anularea deciziei nr. (...), prin care s-a dispus încetarea de drept a contractului individual de muncă nr. (...), repunerea părților în situația anterioară emiterii deciziei, obligarea pârâtei să-i achite drepturile salariale cuvenite, de la data punerii în executare a deciziei de încetare a raportului de muncă și până la data reintegrării efective, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat că este angajată (...), în baza contractului individual de muncă nr. (...), cu titlul didactic de conferențiar la (...).

Prin Ordinul nr. (...), emis de către Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice, s-a dispus revocarea titlului didactic de conferențiar acordat inițial prin Ordinul Ministrului Educației și Cercetării nr.(...). Pentru luarea acestei decizii s-a avut în vedere solicitarea Cabinetului Secretarului de Stat nr. (...) privind punerea în aplicare a sancțiunilor propuse prin raportul final nr. (...), aprobat prin Hotărârea Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării nr. (...) în privința doamnei conferențiar dr.ing. (...).

Prin decizia nr. (...) a Rectorului (...) s-a dispus „anularea deciziei nr. (...) de numire în funcția de conferențiar universitar a doamnei (...)”.

Ulterior, prin decizia nr. (...), care formează obiectul prezentului litigiu, s-a constatat „încetarea de drept a contractului individual de muncă nr. (...)”, în temeiul dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011.

Împotriva Ordinului nr. (...), emis de către Ministrul Educației Naționale și Cercetării Științifice, contestatoarea a declanșat procedura de anulare conform drepturilor rezultate din prevederile Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, prin depunerea plângerii prealabile prevăzute de prevederile art.7 din lege.

Contestatoarea susține că litigiului de față i se aplică prevederile generale din Codul muncii, precum și legislația specială conținută în prevederile Legii nr. 1/2011 și ale Legii nr. 162/2011. Contractul individual de muncă al acesteia a fost încheiat în baza prevederilor din

Codul muncii, și nu în baza prevederilor din Legea nr.1/2011, iar de la data încheierii acestuia nu a operat o prorogare de reglementare, prin "absorbție", în favoarea ultimei legi.

La baza aplicării sancțiunilor împotriva contestatoarei, care au dus la încetarea contractului individual de muncă, stă o faptă penală, respectiv infracțiunea de plagiat comisă în anul 1998, cu privire la lucrarea „Proiectarea tricourilor simple”.

Pentru această faptă, contestatoarea a fost condamnată de instanța penală la pedeapsa amenzii, fără însă ca împotriva ei să se fi dispus vreo măsură complementară de interdicere a exercitării unei profesii sau de a retrage cartea considerată ca fiind plagiată, din mapa didactica personală.

În anul 2005 contestatoarea a participat la concursul de ocupare a unui post de conferențiar, îndeplinind toate condițiile prevăzute în Ordinul Ministrului Educației și Cercetării nr. (...) de aprobare a sistemului de evaluare privind ocuparea posturilor/acordarea titlurilor de conferențiar universitar, pentru promovarea pe un post de conferențiar, din care rezultă clar faptul că pentru promovarea pe un post de conferențiar era necesară o carte și un îndrumar, contestatoarea având două cărți și un îndrumar de laborator pe domeniul postului de Inginerie Electrică, niciuna dintre acestea nefiind cartea „Proiectarea tricoturilor simple”, cu privire la care se reținuse infracțiunea de plagiat și care era irelevantă pentru disciplinele și domeniul postului.

La interval de șapte ani de la titularizarea pe postul de conferențiar universitar, pe fondul rivalităților din cadrul (...), a fost formulată o reclamație, prin care se cerea revocarea titlului universitar al contestatoarei.

Prin Hotărârea Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării nr. (...) s-a propus retragerea titlului universitar dobândit de către contestatoare, în anul 2005, precum și desfacerea disciplinară a contractului său de muncă.

Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării nu putea să retragă titlul de conferențiar, motiv pentru care doar a propus această sancțiune, propunere care trebuia făcută către Consiliul Național de Atestare a Titlurilor Didactice și Certificatelor Universitare, singurul organ în măsură să propună ministrului retragerea titlului de conferențiar, certificând faptul că acea carte incriminată a fost luată în considerare în decizia de validare a concursului.

Raportul C.N.E.C.S.D.T.I. nr. (...), prin care s-a considerat că reclamanta a săvârșit o abatere de la normele de bună conduită universitară a fost înaintat în anul 2012 către (...), dar nu a fost pus în aplicare, tocmai datorită expirării termenului de 30 de zile de la data emiterii hotărârii, impus prin art. 326 al Legii Educației Naționale nr. 1/2011.

Astfel, era obligatoriu ca Hotărârea Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării nr. (...) să fie pusă în executare încă în anul 2012, fapt care nu s-a petrecut decât în luna iulie 2016, deci cu foarte mult timp după expirarea termenului de 30 de zile.

De la emiterea hotărârii Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării în februarie 2012 au trecut mai mult de patru ani, hotărârea respectivă fiind caducă de drept, prin lipsirea intenționată de efecte, de către angajatorul competent să o pună în executare.

Acest termen de decădere nu poate fi ignorat, nici prelungit, motiv pentru care, după patru ani de la adoptarea sancțiunii stabilite de către Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, punerea în executare echivalează cu o gravă încălcare a legii.

Contestatoarea a arătat că, în conformitate cu prevederile art. 325 din Legea nr.1/2011, „Se interzice ocuparea posturilor didactice și de cercetare de către persoane cu privire la care s-a dovedit că au realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, stabilite conform legii. Se anulează concursul pentru un post didactic sau de cercetare ocupat, iar contractul de muncă cu (...) încetează de drept, indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară. Constatarea abaterilor se face de către

Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, conform legii."

Față de această dispoziție, contestatoarea învederează că este posibilă constatarea abaterii, indiferent de data comiterii faptei, neoperând vreun termen de prescripție.

Or, această prevedere este neconstituțională, deoarece încalcă grav instituția prescripției în materie administrativă sau de dreptul muncii, echivalând răspunderea pentru o astfel de faptă cu răspunderea penală cea mai gravă, respectiv cu cea pentru infracțiunile contra umanității, în principiu imprescriptibile.

În drept, contestatoarea a invocat dispozițiile art. 325, art. 326 din Legea nr. 1/2011, art. 211 din Legea nr. 162/2011.

Prin sentința civilă nr.(...), pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr. (...), s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată formulată de contestatoarea(...), în contradictoriu cu (...).

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut faptul că reclamanta (...) a fost angajată a instituției pârâte (...), în temeiul contractului individual de muncă nr.(...), ocupând funcția de conferențiar universitar în cadrul (...).

Prin raportul final nr. (...) cu privire la sesizarea nr. (...) al Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, aprobat prin Hotărârea nr.(...), s-a constatat că, deși contestatoarea a fost condamnată printr-o hotărâre penală definitivă pentru săvârșirea infracțiunii de furt intelectual, aceasta a promovat în anul 2005 concursul pentru ocuparea unui post de conferențiar universitar și în lista de lucrări prezentată la concurs a fost menținută lucrarea plagiată.

Pe baza acestei constatări, Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării a propus, în temeiul art. 14 din Legea nr. 206/2004, următoarele sancțiuni: retragerea tuturor lucrărilor publicate prin încălcarea regulilor de bună conduită (potrivit art. 14 lit. b); retragerea titlului didactic de conferențiar universitar (potrivit art. 14 lit. e); desfacerea disciplinară a contractului de muncă.

Contestatoarea a solicitat în instanță anularea hotărârii sus - menționate și înlăturarea sancțiunilor stabilite de (...). Cererea de chemare în judecată astfel formulată a fost respinsă prin sentința nr. (...) a Curții de Apel Oradea, irevocabilă prin decizia nr. (...), ambele pronunțate în dosarul cu nr. (...) (filele 61-73).

În considerentele hotărârilor judecătorești sus - menționate s-a reținut cu putere de lucru judecat că dispozițiile art. 312 și următoarele din Legea nr. 1/2001 privind aplicarea sancțiunilor disciplinare nu sunt aplicabile, această lege prevăzând o altă procedură de soluționare a abaterilor disciplinare și o altă competență (art. 312-317 din Legea nr. 1/2011) decât în cazul sancțiunilor prevăzute pentru abateri de la buna conduită în cercetarea științifică (art. 318—326 din Legea nr. 1/2011).

De asemenea, s-a stabilit că reglementările speciale privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltare tehnologică și inovare sunt cuprinse în Legea nr. 206/2004, aplicabile în speță.

S-a mai constatat că dispozițiile legale aplicabile nu prevăd un termen pentru constatarea săvârșirii de abateri de la buna conduită în cercetare și aplicarea sancțiunilor, iar prevederile art. 252 din Codul muncii și ale art. 312-317 din Legea nr. 1/2011, care se referă la aplicarea sancțiunilor disciplinare, nu sunt aplicabile în speță.

De asemenea, s-a stabilit că competența de a analiza încălcarea regulilor de buna conduită în cercetare-dezvoltare și de a emite hotărâri prin care se stabilește vinovăția persoanei în cauză aparține Consiliului Național de Etică, și nu Senatului Universității.

Conform sentinței instanței de fond, intervenirea reabilitării de drept a reclamantei nu înlătură caracterul de lucrare plagiată al cărții „Proiectarea tricoturilor simple”.

Pe de altă parte, s-a stabilit că prevederile legale care au sta la baza emiterii hotărârii contestate erau în vigoare la data promovării concursului de către reclamantă și nu au fost aplicate retroactiv.

De asemenea, instanțele au reținut că termenul prevăzut de art. 326 din Legea nr. 1/2011 este un termen de recomandare.

Referitor la sancțiunile aplicate, instanțele au stabilit că includerea lucrării plagiate în lista de lucrări depusă în dosarul pentru obținerea titlului de conferențiar universitar reprezintă o abatere de la normele de bună conduită în cercetare-dezvoltare prevăzute de Legea nr. 206/2004, astfel că este întemeiată aplicarea prevederilor art. 14 lit. b, e și g din această lege.

În baza Hotărârii nr. (...) a (...), a fost emis Ordinul nr. (...) al Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice, prin care s-a dispus revocarea titlului didactic de conferențiar universitar acordat reclamantei prin Ordinul Ministerului Educației și Cercetării nr. (...). Potrivit art. 2 din acest ordin, acesta se va comunica către (...) care îl va duce la îndeplinire (fila 51).

În baza ordinului sus - menționat și a principiului de drept „accessorium sequitur principale”, rectorul (...) a emis decizia nr. (...) prin care s-a dispus anularea deciziei nr. (...) de numire în funcția de conferențiar universitar a contestatoarei (fila 15).

În data de (...), contestatoarea a formulat acțiune în contencios administrativ, prin care a solicitat anularea Ordinului nr. (...) al Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice. Cererea astfel formulată a fost admisă prin sentința nr. (...) a Curții de Apel Oradea, pronunțată în dosarul cu nr. (...), definitivă prin decizia nr. (...) a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Astfel, prin sentința sus - menționată s-a dispus anularea Ordinului nr. (...) al Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice (filele 97-106).

La pronunțarea acestei soluții, instanța de fond a reținut că, deși prin Hotărârea nr. (...) a (...) s-a dispus retragerea titlului de conferențiar universitar, prin ordinul contestat emis pentru punerea în aplicare a hotărârii, s-a dispus revocarea titlului. Instanța de contencios administrativ a subliniat faptul că trebuie făcută distincție între cele două noțiuni, întrucât prin retragerea titlului se înțelege încetarea efectelor Ordinului nr. (...) pentru viitor, în vreme ce revocarea, reprezentând o specie a nulității, semnifică anulare, abrogare, infirmare, producând efecte retroactive, pentru trecut, încă din momentul acordării titlului. Prin revocarea titlului didactic al reclamantei, au fost încălcate prevederile art. 326 din Legea nr. 1/2011, prin Ordinul nr. (...), emis de Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice, fiind pusă în aplicare o sancțiune ce nu era dispusă prin Hotărârea nr. (...) a (...) și nici nu este prevăzută de lege.

Ulterior anulării deciziei de numire în funcția de conferențiar universitar a contestatoarei, prin decizia nr. (...), emisă de rectorul (...) (fila 13), s-a constatat încetarea de drept a contractului individual de muncă nr. (...) încheiat cu contestatoarea (...). Decizia a fost emisă în temeiul art. 325 din Legea nr. 1/2011, în vederea punerii în aplicare a sancțiunilor propuse prin Raportul final nr. (...) cu privire la sesizarea nr. (...) al Consiliului Național de etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării (...), aprobat prin Hotărârea nr. (...) (ale cărui legalitate și temeinicie au fost constatate printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă).

Problema litigioasă dedusă judecării o constituie legalitatea și temeinicia deciziei de încetare a contractului individual de muncă al contestatoarei.

Astfel cum rezultă din starea de fapt reținută, sancțiunea desfacerii contractului individual de muncă a fost stabilită prin raportul final al Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării (...), instituția intimată fiind doar organul care a pus-o în aplicare, în calitatea sa de angajator.

Având în vedere că toate criticile referitoare la legalitatea și temeinicia sancțiunii desfacerii contractului individual de muncă al contestatoarei au fost analizate prin sentința nr. (...) a Curții de Apel Oradea, irevocabilă prin decizia nr. (...), ambele pronunțate în dosarul cu nr. (...) – ale căror statuări se bucură de putere de lucru judecat, astfel cum în mod întemeiat a invocat și intimata – în speță pot fi analizate numai criticile contestatoarei referitoare la legalitatea/respectarea procedurii de punere în aplicare a acestei sancțiuni.

Referitor la natura juridică și aplicabilitatea în cauză a termenului prevăzut de art. 326 din Legea nr. 1/2011, instanța a reținut că prin hotărârea judecătorească irevocabilă pronunțată

în dosarul cu nr. (...) al Curții de Apel Oradea s-a stabilit cu putere de lucru judecat că termenul prevăzut de art. 326 din Legea nr. 1/2011 este un termen de recomandare. Prin aceeași hotărâre judecătorească s-a constatat că prevederile art. 252 din Codul muncii și ale art. 312-317 din Legea nr. 1/2011 – care se referă la aplicarea sancțiunilor disciplinare, nu sunt aplicabile în speță.

Analizând legalitatea procedurii de aplicare a sancțiunii desfacerii contractului individual de muncă al contestatoarei, prin prisma criticilor formulate de aceasta, instanța a constatat că decizia contestată a fost emisă cu respectarea dispozițiilor legale în materie.

În ceea ce privește primul motiv de nulitate a deciziei, invocat de contestatoare, instanța a constatat că prin acesta se pune în discuție, în esență, aspectul dacă persoana care a semnat decizia pentru rectorul instituției intime avea să nu aibă putere de reprezentare a acesteia din urmă. Astfel, în speță, nu se pune în discuție vreun motiv de nulitate a deciziei contestate pentru nerespectarea unei condiții de formă sau de fond – nefiind invocat motivul lipsei capacității persoanei juridice sau al vicierei consimțământului acesteia – ci doar calitatea de reprezentant al persoanei care a semnat decizia în numele angajatorului.

Conform art. 1309 alin. 1 Cod civil, lipsa sau depășirea puterii de reprezentare are drept consecință neproducerea efectelor actului astfel încheiat între reprezentat și terț, textul legal nefăcând referire la aspectul dacă actul juridic astfel încheiat ar fi afectat de vreo cauză de nulitate.

Potrivit art. 1311 alin. 1 Cod civil, cel în numele căruia s-a încheiat contractul poate să îl ratifice.

Prin urmare, lipsa calității de reprezentant poate fi invocată numai de către reprezentat, nicio altă persoană nejustificând vreun interes în acest sens. Astfel, dacă persoana juridică (în speță intimata) nu contestă calitatea de reprezentant al celui care a emis un act în numele ei, însușind conținutul acestuia, actul astfel emis produce efecte față de aceasta și între aceasta și persoana vizată.

Toate celelalte motive de nulitate a deciziei contestate, invocate de contestatoare, se referă la presupusa viciere a procedurii de aplicare a sancțiunii desfacerii contractului individual de muncă.

Analizând legalitatea deciziei contestate, instanța a reținut că procedura constatării abaterii și a propunerii sancțiunii desfacerii contractului individual de muncă pentru nerespectarea normelor de bună conduită în cercetare-dezvoltare este reglementată de Legea nr. 206/2004, iar punerea în aplicare a sancțiunii de art. 326 din Legea nr. 1/2011.

Potrivit art. 14 alin. 1^a din Legea nr. 206/2004, sancțiunile stabilite de Consiliul Național de Etică sunt puse în aplicare de către organismele sau persoanele îndreptățite legal pentru aceasta, conform prevederilor art. 326 din Legea nr. 1/2011.

Art. 326 din Legea nr. 1/2011 prevede că sancțiunile stabilite de Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării sunt puse în aplicare în termen de 30 de zile de la data emiterii hotărârii, după caz, de Ministerul Educației și Cercetării, de președintele Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică, de Consiliul Național pentru Atestarea Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, de conducătorii autorităților contractante care asigură finanțarea din fonduri publice destinată cercetării-dezvoltării, de conducătorii instituțiilor de învățământ superior sau ai unităților de cercetare-dezvoltare.

Aplicând regulile sus - menționate la speță rezultă că, în baza raportului Consiliul Național de Etică prin care s-a stabilit sancțiunea pentru fapta reținută în sarcina contestatoarei (cea prevăzută la art. 14 lit. c) din Legea nr. 206/2004), instituției intime îi revenea obligația întocmirii și emiterii deciziei de încetare a contractului individual de muncă, în calitatea sa de angajator (art. 58 Codul muncii).

În ceea ce privește temeiul de drept indicat în cuprinsul deciziei, instanța a constatat că acesta este în concordanță cu prevederile art. 325 din Legea nr. 1/2011, conform cărora în cazul în care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, contractul de muncă cu (...) încetează de drept.

Prin urmare, contrar susținerilor contestatoarei, decizia a fost emisă de organul competent, fiind pusă în aplicare tocmai sancțiunea propusă de Consiliul Național de Etică (desfacerea contractului individual de muncă).

De asemenea, având în vedere procedura specială aplicabilă punerii în aplicare a sancțiunilor stabilite de Consiliul Național de Etică și ținând cont de efectele constatării abaterii reținute în sarcina contestatoarei - încetarea de drept a contractului - momentul la care a fost emisă decizia nu are relevanță (perioada concediului legal de odihnă).

De asemenea, instanța a constatat că decizia contestată cuprinde toate motivele de fapt și de drept strict necesare pentru respectarea dreptului la apărare al intimății, în cuprinsul acesteia făcându-se referire la raportul (...) (prin care s-a stabilit sancțiunea care a fost pusă în aplicare) și temeiul de drept pentru aplicarea sancțiunii de către instituția angajatoare.

Având în vedere starea de fapt reținută și dispozițiile legale sus evocate, constatând legalitatea deciziei contestate, care a fost emisă cu respectarea art. 326 din Legea nr. 1/2011, instanța a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată formulată de contestatoarea (...), în contradictoriu cu intimata (...).

Împotriva acestei sentințe a declarat apel contestatoarea (...), solicitând admiterea căii de atac și, în principal, schimbarea hotărârii atacate, în sensul admiterii acțiunii, astfel cum a fost formulată, iar în subsidiar, anularea sentinței, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare.

În motivarea apelului, apelanta a arătat că prin Ordinul nr.(...), emis de către Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice, s-a dispus: „revocarea titlului didactic de conferențiar”, acordat prin Ordinul Ministrului Educației și Cercetării nr.(...).

Acest ordin a fost anulat, prin sentința nr. (...) a Curții de Apel Oradea, definitivă conform deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. (...).

Decizia nr.(...), emisă de către Rectorul (...), prin care s-a dispus „anularea Deciziei nr. (...) de numire în funcția de conferențiar universitar”, a fost contestată în dosarul nr. (...) al Tribunalului Bihor, fiind anulată cu efect executoriu în primă instanță, conform sentinței nr.(...).

Decizia nr.(...), emisă de către Rectorul (...), prin care s-a dispus „încetarea de drept a contractului individual de muncă nr.(...)”, a fost contestată în dosarul nr. (...) al Tribunalului Bihor, făcând obiectul prezentei cauze.

Astfel, în momentul de față, atât titlul didactic de conferențiar dobândit prin Ordinul nr.(...), cât și decizia de numire în funcția de conferențiar universitar sunt în vigoare.

Apelanta contestă sentința primei instanțe sub aspectul legalității și temeiniciei, menționând că instanța de fond nu a ținut cont la pronunțarea hotărârii de actele sus-menționate.

Totodată, s-a susținut faptul că prima instanță a făcut o confuzie cu privire la obiectul cauzei, prin care, după cum reiese din cererea de sesizare a primei instanțe, se solicită anularea deciziei nr. (...) prin care s-a dispus „încetarea de drept” a contractului individual de muncă, iar prima instanță a motivat “desfacerea” contractului individual de muncă.

Între cele două noțiuni există deosebiri foarte importante. Astfel, încetarea contractului individual de muncă reprezintă desființarea pentru viitor a raporturilor juridice de muncă stabilite între angajator și salariat, în cazurile și condițiile prevăzute expres de lege. De altfel, încetarea de drept a contractului individual de muncă are loc în temeiul art.55 Codul Muncii, coroborat cu art. 56, în niciuna dintre aceste dispoziții nefiind prevăzută încetarea de drept a contractului individual de muncă ca sancțiune disciplinară. În ceea ce privește desfacerea contractului individual de muncă, apelanta arată că aceasta reprezintă o sancțiune disciplinară.

În motivarea deciziei nr. (...) nu sunt invocate dispozițiile de încetare prevăzute de Codul Muncii, ci dispozițiile din legea specială, respectiv, Legea nr. 1/2011, art. 325, care prevede că „Se interzice ocuparea posturilor didactice și de cercetare de către persoane cu privire la care s-a dovedit că au realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, stabilite conform legii. Se anulează concursul pentru un post didactic sau de cercetare ocupat, iar contractul de muncă cu (...) încetează de drept,

indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară. Constatarea abaterilor se face de către Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, conform legii."

Prin urmare, apelanta susține că a fost pusă în aplicare o dispoziție a unui text de lege care nu era în vigoare la momentul comiterii faptei și a condamnării penale, și nici la data organizării concursului sau a dobândirii calității de conferențiar.

În acest fel, prin interpretarea sintagmei „contractul de muncă încetează de drept, indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară” se ajunge la retroactivitatea legii, respectiv a art. 325 din Legea 1/2011.

În conformitate cu prevederile în vigoare la momentul comiterii faptei, abaterea și consecințele ei juridice de orice fel nu erau incriminate, textul art. 325 din Legea 1/2011 constituind o incriminare retroactivă, cu încălcarea principiului neretroactivității legii, dar și a principiului legalității. Astfel, efectele sunt mult mai severe decât efectele hotărârii penale, prin care nu s-a dispus pentru fapta comisă nicio interdicție de ordin profesional. Mai mult, la data organizării concursului, apelanta era reabilitată de drept și nu exista niciun fel de interdicție de a participa la examenul organizat pentru postul de conferențiar.

Pe de altă parte, trebuie observat faptul că dispoziția din art.325 reglementează două etape, respectiv anularea concursului pentru un post didactic sau de cercetare ocupat, urmată de încetarea de drept a contractului de muncă, ca un efect al anulării concursului.

În situația apelantei, nu s-a dispus anularea concursului prin care a ocupat funcția de conferențiar, doar s-a constatat ”încetarea de drept a contractului de muncă”.

În opinia apelantei, față de anularea celorlalte două acte care au privit titlul de conferențiar universitar, este aplicabil principiul anulării actului subsecvent ca urmare a anulării actului inițial (resolutio iure dantis, resolvitur ius accipientis), potrivit căruia anularea (desființarea) actului juridic inițial (primar) atrage și anularea actului juridic subsecvent (următor), datorită legăturii lor juridice.

Fără ca aceste acte primare să fie în vigoare, nu există temei pentru ”constatarea” încetării de drept a contractului de muncă, conform formulei art. 56 alin. 1 lit. g din Codul Muncii.

Hotărârea Consiliului Național de Etică nr. (...) a fost dată în baza prevederilor Legii nr.206/ 2004, fiind invocate prevederile art.14, în forma în vigoare în anul 2012. Însă varianta în vigoare la acea dată, versiunea din 4 noiembrie 2011, prevedea ”desfacerea disciplinară a contractului de muncă”, și nu constatarea încetării acestuia.

Chiar și în prezent, art.14 lit. g prevede ”desfacerea disciplinară a contractului de muncă”.

Prin urmare, textul acestei reglementări este în contradicție cu art. 325 din Legea nr.1/2011, care se referă la „încetare”.

Apelanta invocă în continuare art. 313 din Legea 1/2011, conform căruia: “(1) În instituțiile de învățământ superior, propunerea de sancționare disciplinară se face de către șeful de departament sau de unitate de cercetare, proiectare, microproducție, de către decan ori rector sau de cel puțin 2/3 din numărul total al membrilor departamentului, consiliului facultății sau senatului universitar, după caz. Aceștia acționează în urma unei sesizări primite sau se autosesizează în cazul unei abateri constatate direct. (2) Sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 312 alin. (2) lit. a) și b) se stabilesc de către consiliile facultăților. Sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 312 alin. (2) lit. c)-e) se stabilesc de către senatele universitare.”

Aceste dispoziții obligatorii nu au fost respectate, în situația în care se consideră, conform motivării Tribunalului, că suntem în prezența aplicării unei sancțiuni disciplinare de desfacere a contractului individual de muncă.

Un alt aspect invocat de apelantă privește tardivitatea punerii în aplicare a Hotărârii Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării din februarie 2012.

Conform art. 326 din Legea 1/2011, "Sanctiunile stabilite de Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării sunt puse în aplicare în termen de 30 de zile de la data emiterii hotărârii, după caz, de Ministerul Educației și Cercetării, de președintele Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică, de Consiliul Național pentru Atestarea Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, de conducătorii autorităților contractante care asigură finanțarea din fonduri publice destinată cercetării-dezvoltării, de conducătorii instituțiilor de învățământ superior sau ai unităților de cercetare-dezvoltare."

În drept, au fost invocate prevederile art. 480 și următoarele Cod procedură civilă.

Prin cererea de apel formulată de apelantă la data de 12 iunie 2020, aceasta a arătat în plus că decizia rectorului (...) nr. (...), prin care s-a constatat încetarea de drept a contractului individual de muncă al apelantei, conține în preambulul ei următoarele motive: plagierea de către apelantă a lucrării (...)", faptă constatată și sancționată de instanțele de judecată prin hotărâri definitive și irevocabile - decizia Curții de Apel Ploiești nr. (...).

Apelanta menționează faptul că, prin decizia Curții de Apel Ploiești, s-a decis condamnarea sa la o amendă penală în valoare de 6.000.000 lei vechi, adică 600 Ron, neimpunându-se nici retragerea cărții incriminate de pe piață și nici interdicția de a profesa în învățământul superior.

Prin urmare, în anul 2006, cazierul apelantei era curat, fapta fiind prescrisă.

Pe cale de consecință, în data de 21.03.2006, apelanta era o persoană cu cazier curat, presupusele fapte de care a fost acuzată fiind prescrise. Prin urmare, este inadmisibil să fie reluate și repedepsite presupuse fapte comise cu 16 ani în urmă și prescrise de 10 ani.

În conformitate cu art. 252 din Codul muncii - (1) Angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei", prevedere care a fost încălcată. Această prevedere se regăsește și în Regulamentul intern al (...) din iulie 2011.

A aprecia în sens contrar ar însemna acceptarea ideii de imprescriptibilitate a abaterilor de la normele de bună conduită prevăzute de Legea nr. 206/2004, ceea ce contravine principiilor generale ce guvernează dreptul muncii și dreptul contravențional, care nu admit abateri, respectiv contravenții perpetue și vinovății eterne.

Apelanta arată că, raportat la data pronunțării hotărârii judecătorești irevocabile (2003) sau, după caz, la data săvârșirii faptei (1998), despre care se afirmă că reprezintă abatere de la normele de bună conduită, în anul 2012, operase prescripția dreptului de a constata și aplica sancțiunile prevăzute de art. 14 din Legea nr. 206/2004, pentru o pretinsă abatere săvârșită în anul 1998.

Prin deciziile de anulare a Ordinului Ministrului Educației Naționale și Cercetării Științifice nr. (...) de către două instanțe de judecată, toate actele care au stat la baza emiterii acestuia sunt lovite de nulitate și nu puteau fi invocate ca bază legală pentru emiterea deciziei nr. (...), prin care s-a impus măsura încetării de drept a contractului individual de muncă nr. (...) încheiat cu apelanta.

Cu toate că prin sentința civilă nr. (...), apelată în cauză, se menționează că termenul prevăzut de art 326 din Legea nr. 1/2011 este un termen de recomandare, acest fapt a fost contrazis de Curtea Constituțională prin soluționarea excepției de neconstituționalitate invocate în dosarul nr. (...) al Curții de Apel Oradea - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin care a decis că dispozițiile art 326 din Legea Educației Naționale nr. 1/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

În concluzie, apelanta arată că o presupusă faptă comisă în 1998, tranșată în instanță în 2003 prin aplicarea unei amenzi penale de 600 lei, prescrisă în 2006, a fost reluată în 2012 printr-o hotărâre a Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, în baza unei legi din 2011, cu consecința desfacerii contractului de muncă în 2016, ca urmare a unui ordin de ministru care a fost anulat atât de către Curtea de Apel Oradea, cât și de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin a treia cerere de apel formulată de apelantă la data de 12 iunie 2020, prin avocat (...), aceasta a arătat în plus că soluția pronunțată de Tribunalul Bihor este nelegală, întrucât prin decizia rectorului (...), emisă sub nr. (...) din data de 8 august 2016, s-a dispus încetarea de drept a contractului individual de muncă nr. (...) privind-o pe apelantă.

Decizia rectorului a fost emisă în scopul asigurării cadrului legal de aplicare a hotărârii Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării nr.(...), dar și a Ordinului Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice nr.(...).

Apelanta învederează că este important de reținut premisa potrivit căreia Ordinul Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice nr. (...) a fost anulat definitiv prin sentința nr. (...) a Curții de Apel Oradea, definitivă prin decizia nr. (...) a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin actul contestat se constată "încetarea de drept a contractului individual de muncă nr. (...)", deși decizia nr. (...) a fost emisă pentru a se asigura cadrul legal intern la nivel de Universitate pentru aplicarea hotărârii Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării nr. (...), de aprobare a raportului final nr. 152/a de punere în aplicare a sancțiunilor propuse de Consiliu.

Prin această din urmă hotărâre, printre alte măsuri, s-a dispus și desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă, în temeiul art. 14 lit. g din Legea nr. 206/2004, în forma în vigoare la data de 06.02.2012.

Astfel, decizia rectorului nr. (...) se întemeiază pe prevederile art. 325 din Legea nr. 1/2011, aceste dispoziții reglementează o situație distinctă față de cea prevăzută la art. 324 din Legea nr. 1/2011, în forma în vigoare la data de 08.08.2016, care se pun în aplicare potrivit art. 326 din aceeași lege.

Cu alte cuvinte, chiar și sancțiunilor stabilite în condițiile art. 14 din Legea nr. 206/2004, sub aspect procedural și în scopul punerii lor în aplicare, le sunt aplicabile tot prevederile art. 326 din Legea nr. 1/2011.

Or, în condițiile în care sancțiunea stabilită de Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării este desfacerea disciplinară a contractului de muncă, iar rectorul (...), prin decizia nr.(...), constată în temeiul art. 325 din Legea nr. 1/2011 că a încetat de drept contractul de muncă al apelantei, rezultă în mod clar că cele două ipoteze nu sunt în raport de subordonare, respectiv decizia rectorului nu este un act subsecvent și nu decurge firesc din aplicarea hotărârii Consiliului Național de Etică nr. (...), iar acest fapt încalcă flagrant legalitatea întregii proceduri administrative demarate la nivelul (...), prin care a încetat contractul individual de muncă al apelantei.

Ipoteza prevăzută la art. 325 din Legea nr. 1/2011 privește situația în care se intenționează ocuparea posturilor didactice și de cercetare de către persoane cu privire la care s-a dovedit că au realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară.

Dacă totuși s-a organizat concurs pentru postul didactic sau de cercetare vizat, însă cu încălcarea prevederilor art. 325 teza întâi, atunci sancțiunea este anularea concursului, iar ca efect al anularii, contractul de muncă cu universitatea încetează de drept.

Potrivit topicii textului de lege de la art. 325 din Legea nr. 1/2011, sancțiunea pentru încălcarea prevederilor art. 325 teza I, respectiv anularea concursului, se dispune într-o procedură contencioasă și apoi, doar după rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de anulare a concursului, ar fi intervenit ipoteza încetării de drept a contractului de muncă.

Așadar, în lipsa unor hotărâri judecătorești definitive prin care să se fi anulat concursul pentru postul didactic și de cercetare, nu poate fi incidentă ipoteza încetării de drept a contractului individual de muncă, aceasta din urmă fiind subsecventă desființării unei proceduri administrative necesare și obligatorii pentru ocuparea postului didactic și de cercetare.

Prin urmare, apelanta arată că există o deosebire fundamentală între sancțiunea desfacerii disciplinare a contractului de muncă și situația încetării de drept a contractului de muncă (aceasta din urmă neconstituind o sancțiune disciplinară).

Continuând raționamentul, rezultă că nu există un fundament legal pentru emiterea deciziei rectorului (...) nr. (...), prin care s-a constatat încetarea de drept a contractului de muncă, fiind emisă prin încălcarea principiului legalității, în condițiile în care sancțiunea stabilită de Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării este desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă.

Mai mult, în prezent, ne aflăm în situația absurdă în care apelanta deține titlul didactic de conferențiar, fiind numită în funcție, ca urmare a emiterii deciziei Prorectorului (...) nr. (...) prin care a fost anulată decizia nr. (...), însă nu îi este asigurat cadrul legal adecvat pentru desfășurarea activității didactice de conferențiar, întrucât în 2016 s-a constatat, în mod nelegal, că ar fi intervenit încetarea de drept a contractului său individual de muncă.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 466 și următoarele din Codul de procedură civil.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimata (...) a solicitat respingerea apelului declarat ca nefondat, cu consecința menținerii hotărârii atacate ca fiind legală și temeinică.

În motivarea în fapt a întâmpinării, intimata a arătat că litigiul din dosarul de față își are izvorul în plagierea de către reclamantă a lucrării „(...)”, faptă ce a fost sancționată de instanțele de judecată prin sentința penală nr. (...) a Judecătoriei Iași și decizia Curții de Apel Ploiești nr. (...). La acea dată, datorită faptului că legislația în vigoare nu prevedea nimic în acest sens, în planul carierei academice nu au fost alte consecințe.

Ulterior, ca urmare a promovării concursului organizat în anul 2005, conform art. 58 din Legea nr. 128/1997, reclamanta a fost numită pe postul de conferențiar universitar. După validarea concursului de senatul universitar, în temeiul art. 61 alin.7) din Legea 128/1997, s-au emis Ordinul M.E.C. nr. (...), prin care i s-a acordat titlul de conferențiar universitar și decizia rectorului (...) nr. (...), prin care s-a făcut numirea pe post.

În anul 2011, după apariția Legii Educației Naționale, corelat cu multiplicarea scandalurilor publice privind faptele de plagiat din sistemul învățământului superior, lucrurile au luat o turnură dramatică. Astfel, urmare a sesizării înregistrate la Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării (CNECSDTI), după cercetarea faptelor, acesta a emis raportul final nr. (...) și Hotărârea nr. (...).

Cele două acte au fost contestate de reclamantă în justiție, constituind obiectul dosarului (...) aflat pe rolul Curții de Apel Oradea și al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Ambele instanțe au constatat însă că acestea au fost emise în mod legal și, în consecință, nu le-au anulat. Considerentele avute în vedere de instanțele de judecată stabilesc în mod irevocabil: existența abaterii grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară și legalitatea măsurilor de sancționare stabilite prin Hotărârea Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării (CNECSDTI) nr. (...), respectiv retragerea titlului didactic de conferențiar universitar și desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă.

Ca urmare a hotărârilor judecătorești menționate anterior, Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice a emis Ordinul nr. (...) privind revocarea titlului didactic de conferențiar universitar, acordat reclamantei.

Curtea de Conturi a României, Camera de Conturi Bihor, prin Nota de Constatere din (...) a reținut că "Hotărârea nr. (...) a CNECSDTI nu a fost pusă în aplicare de către (...)" și „nu au fost respectate următoarele prevederi: art. 325 din Legea nr. 1/2011".

Prin Adresa M.E.C.T.S. nr. (...), înaintată intimatului, se solicita acestuia ca în termen de 15 zile de la primire să întreprindă măsurile necesare în vederea punerii în aplicare (executare) a sancțiunilor propuse.

Urmare a acestei succesiuni de evenimente, s-au emis deciziile nr. (...) de anulare a deciziei de numire în funcția de conferențiar universitar și nr. (...) prin care s-a constatat

încetarea de drept a contractului individual de muncă nr. (...), în temeiul art. 325 din Legea Educației Naționale.

Anterior litigiului din dosarul de față, în dosarul nr. (...), reclamanta a solicitat anularea Hotărârii Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării (CNECSDTI) nr. (...). Asupra cererii, Curtea de Apel Oradea s-a pronunțat prin sentința nr. (...). Mai mult, Înalta Curte de Casație și Justiție a menținut soluția primei instanțe prin decizia nr. (...).

Cu privire la dosarul nr. (...), intimata arată că aspectele de fond ale litigiului au stat la baza emiterii deciziei contestate în prezenta cauză. Or, în motivarea apelului se repun în discuție aspecte asupra cărora instanțele s-au pronunțat deja, fapt inadmisibil, conform art. 430 alin. 1 și 2 Cod procedură civilă.

Sancțiunea desfacerii contractului individual de muncă a fost stabilită prin raportul final al Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării (CNECSDTI), intimata fiind doar organul care a pus-o în aplicare, în calitate de angajator. În baza raportului Consiliului Național de Etică, (...) îi revenea obligația întocmirii și emiterii deciziei de încetare a contractului individual de muncă, în calitate sa de angajator. Ca urmare, decizia a fost emisă cu respectarea art. 326 din Legea nr. 1/2011 și este în concordanță cu prevederile art. 325 din Legea nr. 1/2011, potrivit cărora, în cazul în care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, contractul de muncă cu (...) încetează de drept.

De fapt, litigiul constituie un caz clasic de încetare în virtutea legii - ope legis a contractului individual de muncă, dispus printr-o lege specială (art. 325 din Legea nr. 1/2011). Privitor la aplicarea acesteia în raporturile de muncă, Codul muncii precizează prin textul art. 1 alin. 2) că "Prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii."

Art. 325 din Legea nr. 1/2011 prevede în mod imperativ interzicerea ocupării posturilor didactice și de cercetare de către persoane cu privire la care s-a dovedit că au realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, stabilite conform legii și că contractul de muncă cu (...) încetează de drept indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară;

Fiind vorba de o încetare de drept a contractului individual de muncă, instanța de judecată nu poate decât să verifice îndeplinirea condițiilor prevăzute în legea specială, respectiv: dacă s-a dovedit că s-au realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, stabilite conform legii și dacă constatarea abaterilor s-a făcut de către Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, conform legii.

Dacă aceste condiții cumulative sunt îndeplinite, contractul de muncă cu (...) încetează de drept.

Fiind vorba de o încetare în virtutea legii - ope legis, nu mai este nevoie să fie îndeplinită vreo formalitate ori să intervină un act al angajatorului. Emiterea deciziei nr. (...) nu are menirea să dispună încetarea contractului individual de muncă, ci doar să constate că s-au întrunit condițiile care atrag încetarea de drept a contractului, statornicite prin dispozițiile legale amintite.

Intimata apreciază că aspectele invocate de apelanta-reclamantă în motivarea apelului, fie nu au nicio legătură directă cu speța, fie fac abstracție de soluționarea irevocabilă a fondului litigiului, sau încearcă deturnarea chestiunii la aspecte formale ce nu au legătură cu cauza.

Între sancțiunile dispuse prin Hotărârea CNECSDTI nr. (...) și Raportul final nr. (...) nu există o legătură de interdependență. Ca urmare, chiar dacă au același izvor, retragerea titlului academic de conferențiar universitar și desfacerea contractului individual de muncă sunt lucruri diferite, care nu depind unul de altul.

După retragerea titlului academic de conferențiar universitar prin Ordinul M.E.N.C.Ș. nr.(...), faptul că ulterior instanțele de judecată au anulat ordinul, nu are legătură cu legalitatea Hotărârii CNECSDTI nr. (...) și a Raportul final nr. (...).

Cu privire la susținerile apelantei privind aplicarea sancțiunilor disciplinare, Curtea de Apel Oradea s-a pronunțat deja în sensul că: „dispozițiile art. 312 și urm. din Legea nr. 1/2011 privind aplicarea sancțiunilor disciplinare nu sunt aplicabile, întrucât nu suntem în prezența unei abateri disciplinare pentru sancționarea căreia se prevede o altă procedură de cercetare și sancționare”.

În drept, au fost invocate prevederile art. 325 din Legea nr. 1/201, art. 430 alin. 1) și 2) Cod procedură civilă, art. 61 alin. 7) Legea nr. 128/1997, Hotărârea CNECSDTI nr. 162/06.02.2012, Ordinul M.E.N.C.Ș. nr. 4571/19.07.2016.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept

1. Susținerile apelantei

Apelanta – reclamantă, prin punctul de vedere exprimat, susține că sunt îndeplinite condițiile de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de art. 519 Cod Procedură Civilă, întrucât de modul de interpretare a dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011 depinde pe fond soluționarea prezentei cauze, având în vedere că se solicită anularea deciziei nr. (...) din data de (...), fundamentată pe dispozițiile art. 325 din Legea 1/2011, prin reținerea unor abateri grave în sarcina reclamantei, ce i se impută a fi comise cu mult înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2011, iar sub imperiul vechii reglementări, faptele nu erau incriminate și nici sancționate.

Astfel, solicită a se reține că problema de drept enunțată este nouă, asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Apelanta – reclamantă arată că interpretarea corectă a textului este în sensul că art. 325 din Legea nr. 1/2011 are în vedere doar faptele săvârșite ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 1/2011, trimiterea făcută de legiuitor la momentul la care s-a făcut dovada abaterii neavând nicio legătura cu abaterile comise anterior intrării în vigoare a legii.

În măsura în care s-ar da o alta interpretare textului, s-ar aduce o gravă atingere principiului neretroactivității legii civile, consacrat prin Constituția României, ce constituie o garanție fundamentală a drepturilor constituționale.

Totodată, s-ar aduce o gravă atingere principiului securității raporturilor juridice ce presupune neretroactivitatea legii, accesibilitatea și previzibilitatea acesteia.

Curtea Constituțională prin numeroase decizii a sancționat încălcarea principiului neretroactivității legii.

Cu titlu exemplificativ, apelanta menționează Decizia Curții Constituționale nr. 733/2019, în care se arată că „dacă legea creează o situație juridică nouă ea nu are voie să prevadă că noua situație s-a născut din fapte anterioare intrării sale în vigoare. Cu alte cuvinte, săvârșirea unor fapte penale nu poate produce decât acele efecte juridice prevăzute de legea în vigoare la momentul comiterii lor”.

În cuprinsul acestei decizii, Curtea a reținut că „textul de lege criticat este în acord cu principiul neretroactivității legii civile dacă sancțiunea de drept civil este aplicabilă exclusiv raporturilor juridice născute ulterior intrării în vigoare a acesteia”.

Pentru identitate de rațiune, apelanta solicită a avea în vedere și Decizia nr. 43/2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la o chestiune de drept, și anume cu privire la art. 83² din Legea nr. 303/2004, astfel cum a fost introdus prin Legea nr. 118/2014, prin care s-a statuat că dispoziția legală menționată nu se aplică în cazul condamnărilor pentru infracțiuni săvârșite anterior intrării în vigoare a legii.

Apelanta apreciază că situațiile sunt analoage și comparabile, astfel că principiile avute în vedere de Înalta Curte de Casație și Justiție la pronunțarea hotărârii de mai sus sunt pe deplin aplicabile și în situația de față.

Astfel, în cazul apelantei, prin decizia nr. (...), s-a dispus încetarea de drept a contractului individual de muncă nr. (...), urmare a constatării plagierii lucrării de doctorat, prin sentința penală nr. (...) a Judecătorei Iași și a deciziei penale nr. (...) a Curții de Apel Ploiești, temeiul de drept al încetării constituindu-l art. 325 din Legea nr. 1/2011, text potrivit căruia încetarea raportului de muncă intervine „indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară”.

Or, din moment ce în discuție sunt fapte petrecute anterior intrării în vigoare a Legii nr. 1/2011 și cum textul lasă oarecum posibilitatea de interpretare pornind de la inserarea sintagmei „indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave ...”, apelanta solicită instanței a da curs cererii sale de sesizare a Înaltei Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de aplicare și interpretare a dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011 – Legea Educației Naționale, în sensul de a se stabili dacă acestea se aplică și în cazul abaterilor grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară săvârșite anterior intrării în vigoare a acestei legi.

2. Susținerile intimatei

Intimata (...) a arătat, prin notele de ședință depuse la dosar la data de 4 noiembrie 2020, că lasă la aprecierea instanței soluționarea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de aplicare și interpretare a dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011 – Legea Educației Naționale, în sensul de a se stabili dacă acestea se aplică și în cazul abaterilor grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară săvârșite anterior intrării în vigoare a acestei legi.

Astfel, chestiunea de drept este una asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În opinia intimatei, sintagma „indiferent de momentul” din textul art. 325 din Legea nr. 1/2011 are sensul: „fără a ține seama de momentul” la care s-a dovedit săvârșirea abaterii, astfel încât aceasta apreciază că sub incidența textului de lege intră și faptele săvârșite anterior intrării în vigoare a Legii nr. 1/2011.

III. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

1. Norma de drept intern ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Potrivit art. 325 din Legea nr. 1/2011 – Legea educației naționale, „Se interzice ocuparea posturilor didactice și de cercetare de către persoane cu privire la care s-a dovedit că au realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, stabilite conform legii. Se anulează concursul pentru un post didactic sau de cercetare ocupat, iar contractul de muncă cu (...) încetează de drept, **indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară.** Constatarea abaterilor se face de către Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, conform legii”.

2. Alte norme de drept intern apreciate a fi relevante pentru analiză

Potrivit art. 310 din Legea nr. 1/2011, „Constituie abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară:

- a) plagierea rezultatelor sau publicațiilor altor autori;
- b) confecționarea de rezultate sau înlocuirea rezultatelor cu date fictive;
- c) introducerea de informații false în solicitările de granturi sau de finanțare”.

Potrivit art. 326 din Legea nr. 1/2011, „Sanctiunile stabilite de Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării sunt puse în aplicare în termen de 30 de zile de la data emiterii hotărârii, după caz, de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, de președintele Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică, de Consiliul Național pentru Atestarea Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, de conducătorii autorităților contractante care asigură finanțarea din fonduri publice destinată cercetării-dezvoltării, de conducătorii instituțiilor de învățământ superior sau ai unităților de cercetare-dezvoltare.

Art. 14 din Legea nr. 206 din data de 27 mai 2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, în forma inițială de la data publicării, **4 iunie 2004**, prevedea că, „(1) Pentru abaterile de la buna conduită în cercetare-dezvoltare, constatate și dovedite, Consiliul Național de Etică propune aplicarea următoarelor sancțiuni:

- a) îndepărtarea persoanei/persoanelor din echipa de realizare a proiectului;
- b) schimbarea responsabilului de proiect;
- c) retragerea și/sau corectarea tuturor lucrărilor publicate prin încălcarea regulilor de bună conduită;
- d) muștrare scrisă;
- e) retrogradarea din funcție;
- f) suspendarea din funcție;
- g) concedierea.

(2) De asemenea, pentru abaterile de la buna conduită în cercetare-dezvoltare se aplică sancțiunile disciplinare prevăzute în Codul de etică și deontologie profesională al personalului de cercetare-dezvoltare, precum și sancțiunile prevăzute în Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, republicată, cu modificările ulterioare, în Legea nr. 129/1992 privind protecția desenelor și modelelor industriale, republicată, și în Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare”.

Ulterior, prin O.G. nr. 28 din data de 31 august 2011, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 628 din **2 septembrie 2011**, art. 14 din Legea nr. 206/2014 a fost modificat, în sensul că, „(1) Pentru abaterile constatate de la buna conduită în activitatea de cercetare-dezvoltare, Consiliul Național de Etică stabilește aplicarea uneia sau mai multora dintre următoarele sancțiuni:

- a) avertisment scris;
- b) retragerea și/sau corectarea tuturor lucrărilor publicate prin încălcarea normelor de bună conduită;
- c) retragerea calității de conducător de doctorat și/sau a atestatului de abilitare;
- d) retragerea titlului de doctor;
- e) retragerea titlului didactic universitar sau a gradului de cercetare ori retrogradarea;
- f) destituirea din funcția de conducere din instituția de cercetare-dezvoltare;
- g) desfacerea disciplinară a contractului de muncă;
- h) interzicerea, pentru o perioadă determinată, a accesului la finanțare din fonduri publice destinată cercetării-dezvoltării;
- i) suspendarea, pe o perioadă determinată de timp între 1 an și 10 ani, a dreptului de înscriere la un concurs pentru ocuparea unei funcții superioare ori a unei funcții de conducere, de îndrumare și de control sau ca membru în comisii de concurs;
- j) îndepărtarea persoanei/persoanelor respective din echipa de realizare a proiectului;
- k) oprirea finanțării proiectului;
- l) oprirea finanțării proiectului, cu obligativitatea returnării fondurilor.

(1[^]1) Sancțiunile stabilite de Consiliul Național de Etică sunt puse în aplicare de către organismele sau persoanele îndreptățite legal pentru aceasta, conform prevederilor art. 326 din Legea nr. 1/2011.

(1[^]2) Se interzice ocuparea posturilor de cercetare-dezvoltare de către persoane care se fac vinovate de abateri grave de la buna conduită în activitatea de cercetare-dezvoltare. Se anulează concursul pentru un post de cercetare-dezvoltare ocupat, iar contractul de muncă cu instituția de cercetare-dezvoltare încetează de drept, indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în activitatea de cercetare-dezvoltare. Constatarea abaterilor grave și identificarea persoanelor vinovate se fac de către Consiliul Național de Etică, conform legii.

(2) De asemenea, pentru abaterile de la buna conduită în cercetare – dezvoltare se aplică sancțiunile disciplinare prevăzute în Codul de etică și deontologie profesională al personalului de cercetare – dezvoltare, precum și sancțiunile prevăzute în Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, republicată, cu modificările ulterioare, în Legea nr. 129/1992 privind protecția desenelor și modelelor industriale, republicată, și în Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare”.

3. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe

La nivelul Curții de Apel Oradea nu a fost identificată practică judiciară cu privire la problema de drept invocată.

4. Prezentarea jurisprudenței naționale

A fost identificată o singură hotărâre, decizia civilă nr. 4795/R/2012, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, în considerentele căreia instanța a reținut, „Cât privește motivele de recurs privind aplicarea dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011, se reține că existența cazului de încetare de drept prevăzut de Codul muncii, încă de la data rămânerii definitive a sentinței penale, analizat anterior, face de prisos reținerea altor motive de încetare de drept prevăzute în legea specială – Legea nr. 1/2011, oricum aplicabilă abia începând cu data de 1 ianuarie 2011”.

5. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate

În opinia completului de judecată, dispozițiile art. 325 teza a doua din Legea nr. 1/2011 – Legea educației naționale referitoare la anularea concursului pentru un post didactic sau de cercetare ocupat, cu consecința încetării de drept a contractului de muncă încheiat cu (...), indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară”, trebuie interpretate în sensul că se aplică doar abaterilor grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară săvârșite ulterior intrării în vigoare a acestei legi.

Astfel, cerința previzibilității presupune ca norma juridică să fie enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite destinatarului ei să își controleze conduita, să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele în care acționează, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă.

În acest sens a statuat și Curtea Constituțională, care, prin Decizia nr. 51 din data de 16 februarie 2016, a reținut, în legătură cu precizia și previzibilitatea normei juridice, că „(...) lex certa, norma trebuie să fie redactată clar și precis, astfel încât să permită oricărei persoane – care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate - să își corecteze conduita și să fie capabilă să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat”.

Prin urmare, previzibilitatea unei norme presupune că destinatarul acesteia are reprezentarea unor coordonate în funcție de care este obligat să își modeleze conduita.

Or, verificând din această perspectivă aplicarea art. 325 teza a doua din Legea nr. 1/2011 în cazul unor abateri grave de la buna conduită săvârșite anterior intrării în vigoare a unei dispoziții care statuează că o asemenea conduită determină anularea concursului și încetarea de drept a contractului de muncă, norma respectivă, chiar dacă nu are caracterul unei sancțiuni penale, induce același efect, al lipsei de previzibilitate, pentru situațiile consumate anterior intrării ei în vigoare.

Faptul că legiuitorul nu distinge în mod expres cu privire la data săvârșirii abaterii nu înseamnă că aceasta nu prezintă relevanță în aplicarea dispozițiilor legii.

Dimpotrivă, data săvârșirii abaterii urmează a fi valorificată, cu aplicarea principiului neretroactivității legii, reglementat de art. 15 alin 2 din Constituție, în conformitate cu care „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”, în sensul că, pentru abaterile grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară săvârșite anterior intrării în vigoare a Legii nr. 1/2011, încetarea de drept a contractului de muncă încheiat cu (...) nu va putea fi dispusă în temeiul art. 325 din Legea nr. 1/2011.

Prin urmare, o normă specială, cum este cea prevăzută de art. 325 din Legea nr. 1/2011, fiind de strictă interpretare și aplicare, nu poate fi extinsă, prin analogie, la alte situații, aflate în afara sferei sale de aplicare temporală.

Situația juridică premisă este reprezentată de săvârșirea unei abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, iar dacă aceasta a fost săvârșită înainte de intrarea în vigoare a legii noi, ea nu poate genera alte efecte decât cele prevăzute de legea în vigoare la data săvârșirii sale, conform principiului constituțional al neretroactivității legii civile.

În sprijinul acestei interpretări, pentru identitate de rațiune, pot fi reținute și argumentele ce se regăsesc în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 436 din 8 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, prin care se acordă relevanță datei săvârșirii abaterii disciplinare în ceea ce privește aplicarea interdicției magistratului sancționat de a se înscrie la procedura de selecție pentru Înalta Curte de Casație și Justiție.

Curtea Constituțională a reținut, în considerentele deciziei sus-menționate, că „deși legea nouă poate dispune cu privire la consecințe și efecte nerealizate susceptibile de executare continuă/succesivă, ea nu va putea reglementa cu privire la fapte care, înainte de intrarea ei în vigoare, au dat naștere sau, după caz, au modificat sau au stins o situație juridică, ori cu privire la efecte pe care acea situație juridică le-a produs înainte de aceeași dată. Prin urmare, abaterea disciplinară săvârșită anterior apariției Legii nr. 303/2004 reprezintă, din perspectiva conflictului de legi civile în timp, *facta praeterita*, realizată în întregime înainte de intrarea în vigoare a legii noi și pentru care, dacă s-ar aplica o lege ulterioară, ar însemna să i se atribuie efect retroactiv. De aceea, dacă legea creează o situație juridică nouă, ea nu ar putea să prevadă că noua situație juridică s-a născut din fapte anterioare intrării sale în vigoare.”

Instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate din perspectiva criticilor fundamentate pe încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, apreciind că prevederile art. 52 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 sunt constituționale în măsura în care sintagma „nu au fost niciodată sancționați disciplinar” vizează numai abaterile disciplinare comise după intrarea în vigoare a Legii nr. 303/2004.

În același sens, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 733/2019, că „dacă legea creează o situație juridică nouă, ea nu are voie să prevadă că noua situație s-a născut din fapte anterioare intrării sale în vigoare. Cu alte cuvinte, săvârșirea unor fapte penale nu poate produce decât acele efecte juridice prevăzute de legea în vigoare la momentul comiterii lor”.

În cuprinsul acestei decizii, Curtea a reținut că „textul de lege criticat este în acord cu principiul neretroactivității legii civile dacă sancțiunea de drept civil este aplicabilă exclusiv raporturilor juridice născute ulterior intrării în vigoare a acesteia”.

În exprimarea acestei opinii asupra chestiunii de drept sesizate, instanța a avut în vedere raționamentul și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, din Decizia nr. 43/2019, prin care, în interpretarea și aplicarea art. 83² din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost introdus prin Legea nr. 118/2014 pentru completarea Legii nr. 303/2004, s-a statuat că dispoziția legală menționată nu se aplică în cazul condamnărilor pentru infracțiuni săvârșite anterior intrării sale în vigoare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

În conformitate cu dispozițiile art. 519 Cod procedură civilă, constată îndeplinite condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

În baza art. 520 alin. 1 Cod procedură civilă, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de aplicare și interpretare a dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011 – Legea educației naționale, în sensul de a se stabili dacă acestea se aplică și în cazul abaterilor grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară săvârșite anterior intrării în vigoare a acestei legi.

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, **suspendă** soluționarea apelului civil declarat de apelanta (...), cu domiciliul procesual ales în Oradea, la Cabinet de avocat (...) în contradictoriu cu intimata (...), împotriva sentinței civile nr. (...) din data de (...), pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr. (...), până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Fără cale de atac.

Data în ședința publică din data de 16 noiembrie 2020.

PREȘEDINTE,
(...)

JUDECĂTOR,
(...)

GREFIER,
(...)

-redactat înch. (...) /21 ianuarie 2021

-tehored. (...) /21 ianuarie 2021

-4 ex./21 ianuarie 2021

